

BERTHA BULCSU:

A FOLYÓ KÖZEPÉN

Augusztus második felében egyik napról a másikra megcsappant a fürdőélet. Az időjárás látványosan alig változott, derült nappalok és csillagfényes éjszakák követték egymást. A nap mindössze húsz perccel kelt később, mint a hónap elején, de most már minden reggel párafelhőt talált a Duna felett, melyen csak ügyel-bajjal tudtak áttörni a sugarai. A köd kilenc óra tájban mindig eloszlott, és délig átforrósodott a fövény mindenütt. Az éjszakai harmat azonban az árterület sűrű füzeselben és a környező völgyek mélyén már nem száradt fel. Az erdők nyirkos levelete még a déli verőfény idején is érezhető volt. Hűvösödtek a délutánok, és a fürdés helyett sokan csak szemlélődtek a vízparton.

Késő délután, amikor az utolsó fürdőző is partra mászott és sorra csapódtak a kabinajtók, Brüll Anca Káli csónakjába szállt. A lány haza készülődött, de ez soha nem számított végleges célnak. Káli Gyula délutánonként szívesen rohanszórt a horgonyzó hajók között, s Brüll Ancsát közben hol partra tette, hol nem. — Ahogy a csónak eltávolodott a strand deszkamólóistól, és völgyemenetben könnyed nvargalásba kezdett, a lány átmászta a közepi ülésen és megcsókolta Káli Gyulát. A

kompot. Azonnal fordított a kormányon, és célba vette a hazatérő parasztokkal és jószágokkal telezsúfolt hajót. Szénásszekerek, lovak, tehenek, biciklis postás, egy pótkocsis vontató zsákokkal, kosaras asszonyok, férfiak szorongtak egymás mellett. Olyan volt az egész, mint egy úszó falu... Káli pontosan a »falu« közepének tartott.

— Istenem, nekimesz a kompnak — sóhajtott a lány. — Megjavultam — közölte Káli —, nem adlak a maharadzsának. Inkább elcserélek egy kisborjúért.

— Szörnyeteg! — mondta Brüll Anca, és ügyes arcminikával eljátszotta a gyűlölködő kétségbeesett asszonyt.

Káli gondosan tartotta az eredeti irányt, így a part felé tartó komphajó lassan kiúszott az öszeütközési zónából. Amikor elrohantak az »úszó falu« mögött, a kormányos feltartotta a kezét, és nevetve integetett Káli Gyulának. Káli visszaintett neki, és folytatta rohanását.

— A jelek szerint én egy boci vagyok. Búúú... — szólalt meg a lány.

— Hohó... Azt ki kell érdemelni.

— Elcseréltél, nem? Ha igen, akkor itt most egy boci üldögél, és mivel Eszterék nem látnak el eddig, a boci rágyújt egy cigarettára.

dítónó lesz. De ha nem akarsz velem jönni, megmondhatod...

Lassított a csónak futásán és hideg, kérdő arccal a lányra meredt.

— Szeretlek, arany Gyula... Nem örülök ennek a vándorlásnak, de veled megyek... El sem búcsúztunk... Szegény Eszter, mennyire megdöbben majd. Odamegyek és megcsókollak, jó?

— Nem... Most nem lehet.

A motorcsónak egyenletesen duruzsolt az alkonyi Dunán... Harangsót hordott az esti szél. Csakhamar egészen besötétedett. Némán ültek a csónakban, alig látták egymást. Arc nélküli árnyakká váltak.

Ismeretlen kanyarok következtek a folyón. Lámpájuk nem volt, vakon rohantak az ismeretlenbe. Néhol előbukkantak a lefelé tartó hajók helyzettelámpái, aztán sorra azok is elenyésztek. A csillagok már beragyogták az eget, és a Duna két partja lassan kibontakozott a homályból. Egyenesebb szakasz következett a folyón.

Akadozni kezdett a motor. Visszavette a gázt, majd újra ráadta, hogy kitisztulhaszon a porlasztó. A motornak ez a manőver semmit sem használt. Fulladozva robbant még néhányvat, aztán teljesen leállt. A csónak lendületéből mindössze néhány méterre fu-

— Most már dönts el véglegesen, hogy mi akarsz lenni? Bajnok vagy hajó? Egy órája még bajnoknak készültél...

— Egyik sem, inkább öröklabda.

— Az mi?

— Labda, ami elpattan a vörös salakról és örökké repül. Soha többet nem esik le. A játékosok pedig csodálkoznak a pályán.

— Megcsókollak, hogy ne tudj beszélni — mondta Anca és a fiú szájára tapadt. Káli elengedte a kormányt, és a lányt szorosan magához vonta. A csónak bizonytalanul bukdácsolt a sodorvonal és a part között, aztán az egyik folyókanyarban egészen kisodródott, s elakadt a gyökerek között. Sokáig feküdtek összefonódva.

— Megezzel — sóhajtott Anca fáradtan.

— Egyetlen megoldás... — mondta a fiú.

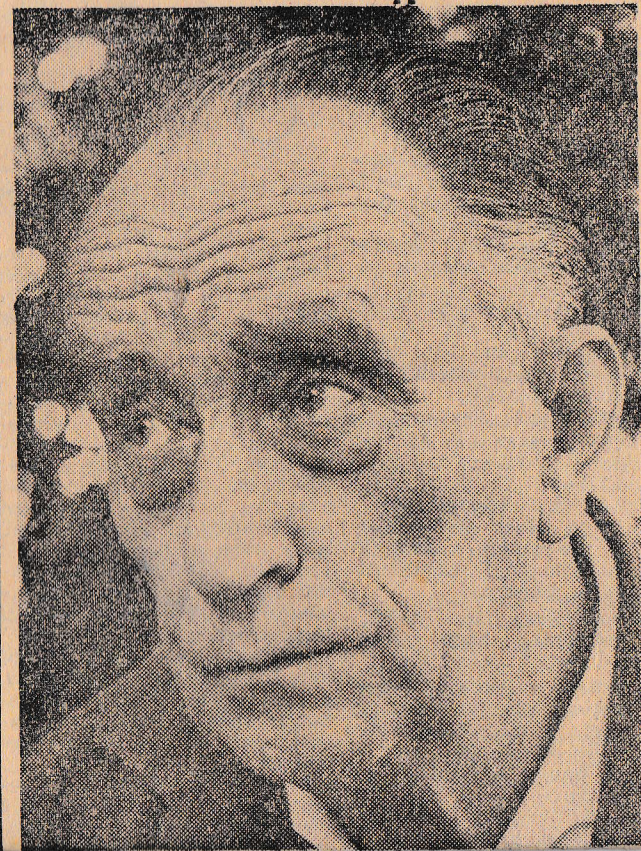
Este tíz óra tájban érkeztek meg a Brüll-féle vendéglő stégje mellé. A keskeny kikötőhídon egy árnyék sóhajtozott:

— Gyerekek, ti megörültek... Menyus már kétszer elszámolta magát az idegességtől, alig tud kiszolgálni.

— Kifogyott a benzin — mondta Anca, és kimászott a lamólóra. Az anyja rápillantott, aztán ironikus, fakó hangon sóhajtozott tovább:

A művész három arca

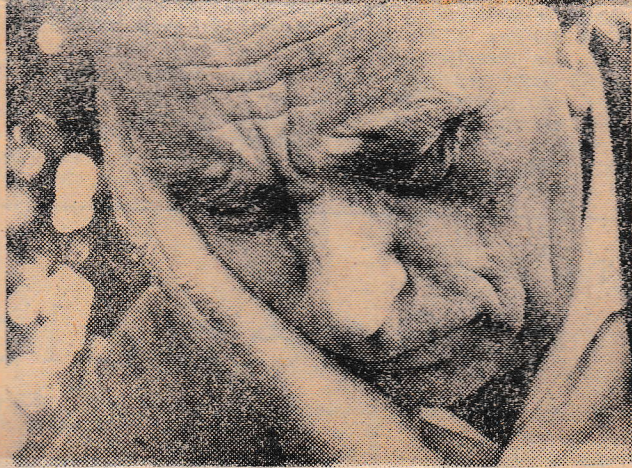
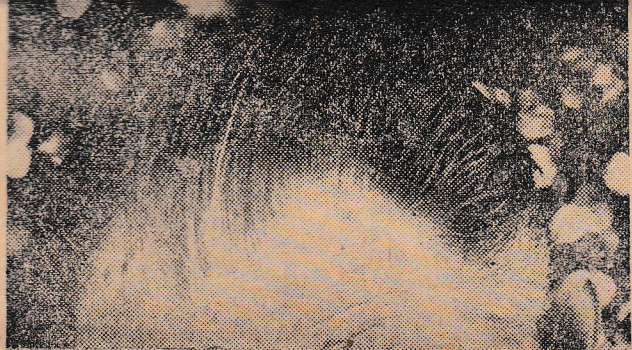
Abrahám-hegyi villájában látogattuk meg Somogy nagy szülöttét, Bernáth Aurél Kossuth-díjas festőművészt. A hetvenhárom éves Európa-hírű mesterről beszélgetés közben készült portréorozat három darabját mutatjuk be olvasóinknak.

Bertka Bulcsu: Káli Gyula a Somogyi mezőn
Látványos Válaszok: Kaposvár
11-10-11-11-11

HAJÓRAJ 17, 19 és 23 forintos
háromfajta pontot kínált a
Pannónia Tsz társulás-
rínert. A halasztó bodeban
Voll tyúk is 20-24 fo-
rnt) Volt paprika és paradicsom,
rantsaváló csirkét (28 forint-
csobban a Látinka Tsz adta a
Tsz egyesülésnél mázaszám
pasztalunk. Az Új Barzda
előtt sokan árusítottak. Legol-

AD-10790-2019

Fotó: Jávori Béla